บทนำ

หญิงสาวคนหนึ่งเปิดประตูห้องน้ำ เธอเดินโซเซซะจนเกือบสะดุดเท้าตัวเองล้ม ขณะที่ประตูหนาหนักบานนั้นปิดลง เสียงดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ที่ดังกระหึ่มกับเสียงผู้คนเซ็งแซ่ก็ถูกกันไว้ด้านนอกทำให้หัวสมองที่กำลังปวดอย่างหนักของเธอผ่อนคลายลงบ้าง

เธอยืนโงนเงนค้ำอ่างล้างมือ โยนกระเป๋าเครื่องสำอางในมือไว้ด้านข้าง แล้วผลักประตูห้องน้ำที่อยู่ด้านในสุดเข้าไป เมื่อปิดประตูลงกลอนเรียบร้อย หญิงสาวก็รวบผมยาวขึ้น โน้มตัวลงไปตรงโถชักโครก เอาสองนิ้วล้วงเข้าในปาก แล้วอาเจียนออกมาจนปวดท้องไปหมด

"แค่ก แค่ก แค่ก...แค่ก...อ๊อกกก..." อาเจียนอยู่เป็นครู่ใหญ่ก็พักหอบหายใจ พยายามไม่ให้ตัวเองสำลัก ก่อนจะยื่นมือไปดึงกระดาษมาเช็ดปาก สำรวจดูว่ามีคราบสกปรกเปื้อนเสื้อผ้าหรือไม่ด้วยความระมัดระวัง

หลังจากอาเจียนเสร็จเธอก็รู้สึกดีขึ้นมาก จึงกดชักโครกแล้วเดินออกมาบ้วนปากที่อ่างล้างมือ วักน้ำลูบหน้าไปด้วย

ในห้องน้ำมีคนเข้าออกอยู่ตลอด เสียงดังอึกทึกจึงลอดผ่านเข้ามาเป็นระลอกๆ เหมือนมีคนหมุนปรับระดับเสียงให้เดี๋ยวดังเดี๋ยวเบายังไงยังงั้น ศีรษะของเธอยังคงปวดหนึบราวกับมีใครเอาตะปูมาตอกลงไป

การอาเจียนในห้องน้ำไนต์คลับเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว จึงไม่มีใครสนใจเธอ หญิงสาวหลับตาลง สองมือยันอ่างล้างมือพลางสูดลมหายใจเข้าออก

สองสามครั้ง ปลายจมูกอวลไปด้วยกลิ่นหอมสดชื่นของพืชตระกูลซิตรัส เป็นกลิ่นของน้ำมันหอมระเหย ไม่ใช่เจลหอมเคมี นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่เธอชอบพาลูกค้ามาที่ไนต์คลับแห่งนี้ เธอไม่อยากอาเจียนเสร็จแล้วได้กลิ่นสารเคมีจนต้องอาเจียนอีกรอบ

ภายในท้องปั่นป่วนอยู่พักหนึ่งถึงค่อยผ่อนเบาลง เธอเปิดกระเป๋าเครื่องสำอาง ล้วงขวดเก็บอุณหภูมิออกมาแล้วดื่มน้ำขิงในนั้นสองสามอึก ก่อนจะบ้วนปากแล้วเริ่มเติมเครื่องสำอางบนหน้า

มือของเธอที่กำลังตบแป้งไม่สั่นแล้ว ท้องก็ไม่มวนแล้ว หญิงสาวยืนเติมขอบปากอยู่ตรงนั้นอย่างมีสติครบถ้วนอีกครั้ง

เม้มปากเบาๆ หันหน้าซ้ายขวามองสำรวจตัวเองในกระจก ตอนที่ก้มหน้าลงเก็บดินสอเขียนขอบปากลงในกระเป๋าก็รู้สึกว่าวันนี้แอร์เย็นกว่าปกติมาก

เธอล้วงในกระเป๋าอยู่นานก่อนจะหยิบลิปสติกแท่งหนึ่งออกมา เปิดฝาแล้วเงยหน้าขึ้นเตรียมทา พลันพบว่าในกระจกมีผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ด้านหลังเธอ ร่างนั้นหันข้างเล็กน้อยและกำลังก้มหน้า เส้นผมตรงยาวประบ่า

"ว้าย!"

เธอตกใจร้องเสียงแหลม หันหลังขวับไปมอง แต่กลับไม่พบอะไร

ทันใดนั้นหญิงสาวก็รู้สึกหนาวมากยิ่งขึ้นจนสั่นไปทั้งตัว หลังพิงอ่างล้างมือหายใจหอบเธอก็รวบรวมสติอยู่เป็นครู่กว่าจะสูดหายใจเข้าเฮือกใหญ่ แล้วหันกลับไปมองกระจกอีกครั้ง คราวนี้เธอเห็นแต่ใบหน้าตื่นตระหนกตกใจของตัวเอง

สองขาอ่อนแรง เธอพยายามจะยืดตัวให้ตรง แต่ไม่ทันระวังจนไปชนโดนเครื่องเป่ามือเข้า เสียงลมพัดครืนทำเอาเธอตกใจร้องเสียงแหลมอีกครั้ง รีบถอยกลับมาที่อ่างล้างมือ

เธอกะพริบตาไล่น้ำตา หันมองกระจกแล้วมองด้านหลังของตัวเองอย่างคนย้ำคิดย้ำทำ เมื่อแน่ใจว่าไม่มีอะไรจริงๆ ถึงย่อตัวลงเก็บลิปสติกแท่งนั้นยัดกลับไปในกระเป๋าเครื่องสำอาง มือไม้สั่นเทาไปหมด ไม่มีกะจิตกะใจจะเติมหน้าเพิ่มแล้วจึงรีบคว้ากระเป๋าเครื่องสำอางเตรียมเดินออกจากห้องน้ำ

ห้องน้ำนี้กว้างมาก เพื่อให้สะดวกต่อการแต่งหน้าของผู้หญิง บนผนังจึงมีกระจกครึ่งตัวบานใหญ่ตลอดทางตั้งแต่ทางเข้าถึงด้านในสุด

หญิงสาวเดินจ้ำออกจากห้องน้ำไปอย่างรวดเร็ว ทุกครั้งที่ส้นรองเท้าของเธอกระทบพื้นแต่ละครั้งจะเกิดเสียงดังกึกๆ และมีเสียงที่สะท้อนกับผนังห้องน้ำดังกลับมา เสียงนั้นดังตามจังหวะก้าวของเธอมาตลอดทางจนถึงประตูห้องน้ำ

อากาศหนาวเย็นขึ้นเรื่อยๆ เหมือนอยู่ในแดนหิมะก็ไม่ปาน แขนของเธอเริ่มปรากฏรอยเขียวเป็นจ้ำๆ มือไม้สั่นไปหมดจนแทบคว้าลูกบิดประตูห้องน้ำไม่อยู่ ด้านหลังเธอยังคงได้ยินเสียงสะท้อนกึกๆ

เธออยากจะเปิดประตูออกแต่กลับทำไม่ได้ น่าแปลกที่แขนของเธอปกคลุมไปด้วยเกล็ดน้ำแข็ง นิ้วมือแข็งจนไม่สามารถรวบกำลูกบิดประตูได้เลย

เสียงกึกๆ ยังดังไม่หยุด เสียงนั้นใกล้แผ่นหลังเธอเข้ามาทุกทีแล้ว

กึก กึก กึก

ร่างสั่นเทาจนน้ำแข็งที่เกาะบนแขนแตกร่วงตกพื้น หญิงสาวขยับตัวไม่ได้ด้วยถูกความหวาดกลัวขนานใหญ่โอบรัดไว้ จนกระทั่งเสียงก้าวเดินนั้นหยุดลงในระยะห่างจากด้านหลังเธอหนึ่งก้าว

เธอสั่นไปทั้งตัวจนได้ยินเสียงฟันตัวเองกระทบกัน ทันใดนั้นก็มีมือข้างหนึ่งค่อยๆ แตะลงบนต้นแขนของเธอ แผ่ความเย็นเฉียบที่ราวกับก้อนน้ำแข็งลงมายังแขนของเธอช้าๆ

หญิงสาวเหลือบตาไปมอง นั่นเป็นมือที่ขาวหมดจด ขาวเหมือนกับแขนของเธอที่บัดนี้ซีดเพราะความหนาวเย็น

ทันใดนั้นพลันเกิดความรู้สึกร่วม พลอยทำให้ความหวาดกลัวของเธอลดลงไปบ้าง เธอคิดว่าเจ้าของมือข้างนี้ก็คงเหมือนกับเธอ

เธอค่อยๆ หันไปมองมือขาวหมดจดที่แตะอยู่บนแขน ไล่สายตาต่อไปก็เห็นแขนเรียวยาวได้สัดส่วน มองต่อไปพบเข้ากับดวงตาโตงดงาม ตาข้างนั้นเป็นสีน้ำเงินสว่างแวววาว ริมฝีปากเคลือบลิปสติกที่เธอจำได้ว่ามาจากคอลเล็กชั่นเดียวกับที่เธอใช้ เพียงแต่คนละสี ตอนนั้นเธอเลือกอยู่นานมาก...

ใบหน้านั้นจะงดงามสมบูรณ์แบบที่สุดถ้าไม่เพราะ...มันมีเพียงครึ่งเดียว!

เธอตัวสั่นขึ้นมาอีกครั้งขณะมองดูร่างที่ไหม้ดำไปครึ่งหนึ่ง เถ้าสีดำโปรยหล่นบนพื้นไม่หยุด ใบหน้าครึ่งเดียวนั้นขยับ ดวงตาโตแสนสวยงามข้างนั้นมีน้ำตาสีดำไหลลงเป็นทาง มือที่จับอยู่บนต้นแขนของเธอจู่ๆ ก็ออกแรงแทบจะบิดแขนเธอจนหัก

"มีแต่...เธอ...แล้ว...เธอต้อง...ไป...ขอความช่วยเหลือ...เหลือแต่...เธอแล้ว..."

หญิงสาวส่งเสียงกรีดร้องพร้อมกับออกแรงสะบัดมือข้างนั้นออกพยายามจะสลัดสาวงามที่ไหม้ไปครึ่งตัวคนนั้นออกไป เมื่อมือข้างนั้นหลุดออกไปแล้วก็พบว่าบนแขนปรากฏรอยนิ้วมือห้านิ้วบุ๋มลึกลงไปอย่างชัดเจน หากแต่เธอไม่แม้แต่จะรู้สึกเจ็บ เธอลูบคลำแขนข้างนั้นด้วยความตื่นกลัว

"ทำไม...ทำไม..."

ผู้หญิงที่ร่างไหม้ไปครึ่งคนนั้นกำลังบิดตัวอยู่บนพื้น ตอนที่เงยหน้าขึ้นมองเธอก็พลันยืดแขนไถลกับพื้น พยายามคลานมาหาเธอสุดกำลัง กรีดร้องเสียงแหลมเสียดแก้วหูเธอยิ่งกว่าเสียงดนตรีด้านนอกเสียอีก

"มีแต่เธอแล้ว! เธอไม่เข้าใจเหรอ! มีแต่เธอแล้ว!"

หญิงสาวกรีดร้องเสียงแหลม หมุนตัวพุ่งชนประตูห้องน้ำให้เปิดออกแต่แล้วกลับพบว่าตัวเองทะลุข้ามผ่านประตูไปทั้งอย่างนั้น เสียงผู้คนและเสียงดนตรีกึกก้องกระหึ่มที่ข้างหูเธออีกครั้ง บนฟลอร์เต็มไปด้วยหนุ่มสาวที่กำลังเต้นรำกันอย่างสนุกสนาน แต่เธอกลับรู้สึกหนาวเข้ากระดูก

"เพราะอะไร..."

เธอค่อยๆ หันหน้ากลับมามองร่างสีดำที่กำลังทะลุผ่านบานประตูมาน้ำเสียงเยือกเย็นดังเข้ามาในหูของเธอชัดเจนยิ่งกว่าเสียงดนตรีในฟลอร์

"เพราะอะไร...น่ะเหรอ...เพราะ...เธอเป็น...เหมือนพวกเราแล้ว...แต่เธอ...ยังมี..."

ด้านหลังผู้หญิงคนนั้นยังมีหนึ่งคน...สองคน...สามคน...สี่คน...ห้าคน...

เดินทะลุประตูห้องน้ำออกมา หญิงสาวไม่มองต่อแล้ว ส่งเสียงกรีดร้อง เอามืออุดหูก่อนหมุนตัววิ่งหนีไป

เธอไม่เคยรู้มาก่อนว่าตัวเองสามารถวิ่งได้เร็วขนาดนั้น ราวกับลมพัดวูบผ่านฟลอร์เต้นรำ เคลื่อนไหวไหลลื่นตลอดทางจนทะลุผ่านประตูลิฟต์ ทันลิฟต์ที่กำลังเคลื่อนลงพอดี

ทันใดนั้นเธอพลันนึกอะไรขึ้นมาได้

ขณะขดตัวอยู่ที่มุมหนึ่งของลิฟต์ เธอยื่นมือที่สั่นเทาลูบไปบนคอของตัวเอง ถ้าเธอมองไม่ผิด ร่างที่ไหม้ดำไปครึ่งหนึ่งนั่นยังมีอีกฝั่งที่สมบูรณ์ และบนคออันสวยงามที่เธอมองเห็นก็มีรอยบากลึกรอยหนึ่ง

เช่นเดียวกับผู้หญิงคนที่สอง...สาม...สี่...ห้า...ทุกคนต่างก็มีรอยนั่น และล้วนมีร่างที่ครบถ้วนสมบูรณ์เพียงครึ่งเดียว บางคนไหม้ครึ่งตัวบน บางคนไหม้ครึ่งตัวล่าง บ้างไหม้ซีกซ้าย บ้างไหม้ซีกขวา...

เธอกดมืออันสั่นเทาของตัวเองบนคอ มีอะไรบางอย่างซึมออกมาจากรอยบาก ค่อยๆ ก้มหน้าลง เห็นเลือดไหลเปื้อนเต็มทั้งเสื้อผ้าของเธอ

ฮ้า...ซักยากมากแน่ๆ...ไม่ง่ายเลยนะกว่าจะตัดใจซื้อชุดนี้ได้...

จู่ๆ ก็ลืมความหวาดกลัว ตัวหยุดสั่น เธอปล่อยมือที่กดบริเวณคอออกมองฝ่ามือที่เปื้อนเต็มไปด้วยเลือดของตัวเอง พร้อมกันนั้นก็รู้สึกถึงของเหลวไหลโกรกออกมาจากคอราวกับก๊อกน้ำที่ปิดไม่อยู่

เธอพลันนึกขึ้นได้ว่าตัวเองควรไปที่ไหน ลุกขึ้นยืนมองตัวเองในกระจกลิฟต์ ตะแคงหน้าพิจารณาอยู่นานค่อยรู้สึกโล่งอก

ยังดี ฉันไม่เหมือนพวกเขาที่มีแค่ครึ่ง...

หญิงสาวหมุนตัวกลับไปที่ไนต์คลับ เดินผ่านฟลอร์เข้าไปในห้องพิเศษห้องหนึ่ง ในห้องยังไม่ได้เก็บกวาด ขวดเหล้าเปล่าและแก้วเหล้ากระจายอยู่บนโต๊ะ บนโซฟาเปรอะเปื้อนรอยเหล้าและเศษอาหาร

ประตูห้องน้ำในห้องพิเศษเปิดอยู่ ไฟด้านในแวบวาบเหมือนกำลังกระตุ้นเธอ

เธอเดินเข้าไปใกล้ทีละก้าวๆ อย่างช้าๆ สิ่งที่เข้ามาในสายตาอันดับแรก

คือรองเท้าส้นสูงหนังมันสีแดงข้างหนึ่ง เธอก้มหน้าลงมองรองเท้าส้นสูงสีแดงข้างนั้นบนเท้าของตัวเองที่กำลังเปล่งประกายแวววาว แล้วค่อยๆ เงยหน้าขึ้นเดินเข้าไปในห้องน้ำ

ในที่สุดก็มองเห็นตัวเอง ชุดสีขาวนั้นเปื้อนเลือดจนแทบกลายเป็นสีแดงทั้งหมด เธอเบิกตามองไม่ขยับ เลือดที่คอดูเหมือนจะไหลจนแห้งแล้ว หรือไม่ก็เพราะมันเป็นสีแดงสดไปทั้งแผงจนมองไม่ออกว่ามีเลือดกำลังไหลอยู่อีกหรือเปล่า

ร่างของเธอนอนนิ่งอยู่บนพื้น ผมสยายอยู่ในกองเลือดสีแดงฉาน แขนข้างหนึ่งกดอยู่บนท้อง อีกข้างหนึ่งยกขึ้นข้างหู สองขาโค้งงอ ดวงตาที่เบิกกว้างแสดงออกถึงความหวาดกลัว แต่สีหน้ากลับไม่ได้ดูน่าเกลียดอะไร ดูท่าเธอคงไม่ทันได้แสดงสีหน้าหวาดกลัวก็สิ้นใจไปเสียก่อน

ที่แท้คนเราก็ตายได้เร็วขนาดนี้...

เธอเอียงหน้ามองตัวเองที่นอนอยู่บนพื้น ดูไปดูมาก็ตายได้ไม่เลว ยังดีกว่ามีร่างแค่ครึ่งเดียว...โชคดีแล้ว...

ขณะที่เธอกำลังคิดเช่นนี้ เธอก็เห็นผู้ชายคนนั้น

ทำไม...ทำไมเขายังยิ้มได้นิ่งสงบขนาดนี้...ราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

เธอมองดูผู้ชายคนนั้นเดินมาคุกเข่าลงข้างๆ ร่างของเธอ กระทั่งยื่นมือปัดเส้นผมที่ปิดบนใบหน้าเธอเบาๆ

ผู้ชายคนนั้นมองร่างที่นอนนิ่งอยู่บนพื้นของเธอ แล้วลุกขึ้นยืนอย่างพออกพอใจ เอ่ยปากพูดด้วยรอยยิ้ม น้ำเสียงยังคงอ่อนโยนมากเหมือนเธอยังมีชีวิตอยู่

"เธอยังอยู่ที่นี่ใช่มั้ย"

เธอเคยรักผู้ชายคนนี้มากแค่ไหน ตอนนี้ก็โกรธแค้นเขามากเท่านั้น อารมณ์เคียดแค้นและความโกรธขึ้งถาโถมขึ้นมาพร้อมกัน นัยน์ตาสองข้างของเธอกลายเป็นสีแดงเลือด เล็บเล็กๆ ชุ่มชื้นบนนิ้วมือดงามกลายเป็นคมแหลม เธอกรีดร้องพร้อมโผเข้าไปหาเขา พริบตานั้นเธอเห็นผู้ชายคนนั้นหันหน้ามองมาทางเธอ

แสงอันนุ่มนวลแผ่ออกมาจากตัวเขา ตอนที่แสงนั้นกำลังห่อหุ้มตัวเธอ เธอก็รู้สึกร้อนเหมือนกำลังถูกไฟไหม้

หญิงสาวก้มหน้ามองตัวเอง เธอถูกไฟเผาจริงๆ ลำตัวครึ่งหนึ่งไหม้เกรียมทันที

"กรี๊ด!!" เธอกรีดร้องเสียงแหลมก่อนจะถูกใครคนนึงผลักออก

เธอจำได้ว่าเป็นผู้หญิงที่เธอเจอในห้องน้ำคนนั้น เธอมองซีกร่างด้านที่ยังสมบูรณ์ของอีกฝ่าย ขณะที่อีกซีกเกิดไฟลุกไหม้ แต่ผู้หญิงคนนี้แค่ยกมือปิดปากเธอเอาไว้โดยไม่สนใจว่าตัวเองกำลังถูกเผาอยู่เลยแม้แต่น้อย เอ่ยด้วยสีหน้าโศกเศร้าว่า

"...นิ่งไว้...เดี๋ยวเขา...สังเกตเห็น..."

ในที่สุดหญิงสาวจึงรู้ว่าตัวเองตายไปแล้ว คิดต่อมาว่าเมื่อกลายเป็นผีร้ายแล้วจะสามารถแก้แค้นได้สาสมใจ แต่ทำไมบนตัวเขาถึงมีแสงศักดิ์สิทธิ์ได้ ทำไมสิ่งศักดิ์สิทธิ์ถึงคุ้มครองคนแบบนั้น

ร่างกายเธอสั่นเทาไปหมด ความเคียดแค้นและโกรธเคืองที่เคยมีสลายไป เธอมองชายคนนั้นที่มองมาทางเธอเช่นกัน สุดท้ายเขาก็หลับตาลงพูดออกมาอย่างผิดหวัง

"หมดเร็วขนาดนี้เลยเหรอ..."

น้ำตาสีแดงสดของเธอไหลหยดลงบนตัว ส่วนผู้หญิงที่ปิดปากเธอไว้ทั่วทั้งร่างกายไม่เหลือส่วนที่ครบสมบูรณ์แล้ว เหลือเพียงแก้มข้างหนึ่งที่ยังคงขาวเกลี้ยงเกลา

"เขามองไม่เห็น...ขอเพียงเธออย่าเคียดแค้น...เขาก็จะสัมผัสไม่ได้..."

เธอพยักหน้า เห็นผู้ชายคนนั้นก้มหน้าลงมองร่างไร้ชีวิตของเธอครู่หนึ่งแล้วล้วงมือถือที่กำลังสั่นออกมาจากกระเป๋าเสื้อ ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเหมือนที่พูดกับเธอในยามปกติว่า

"โทรหาผมมีอะไรเหรอ...อ้อ หิวหรือยัง อยากทานอะไรเดี๋ยวผมพาไป..."

ชายหนุ่มหมุนตัวเดินออกจากห้องน้ำไปด้วยรอยยิ้ม เปิดประตูออกไปจากห้องพิเศษโดยไม่แคร์สิ่งใด ท่วงท่าสง่าสุขุม แน่นอนว่าไม่ลืมที่จะปิดประตู

ตามหลัง

ส่วนเธอยังคงตัวสั่น ผู้หญิงคนนั้นปล่อยมือลงแล้ว สีหน้าที่มองเธอดูเหมือนผิดหวังเล็กน้อย

"ช่างเถอะ...เธอไม่เหมาะ...เธออยู่ที่นี่ละกัน...อยู่ที่นี่ช้าเร็วก็จะมีคนมาพาเธอไป..."

ผู้หญิงคนนั้นลุกยืนขึ้น ถอยหลังไปสองสามก้าว เธอมองเห็นด้านหลังของอีกฝ่ายปรากฏร่างผู้หญิงที่ไหม้ดำไปครึ่งหนึ่งอีกหลายคน พวกเธอค่อยๆ ทะลุผ่านประตูตามผู้หญิงคนนั้นไปทีละคนๆ

ส่วนเธอก็มองร่างกายของตัวเองที่ยังคงนอนนิ่งอยู่บนพื้น ค่อยๆ คลานไปหาแล้วโอบกอดมัน เดิมทีเธอควรอยู่ตรงนี้ หญิงสาวหลับตาลงช้าๆ คิดว่าในที่สุดก็ได้พักแล้ว ในที่สุดก็ไม่ต้องคอยดื่มเหล้าเป็นเพื่อนใครทุกวัน อาเจียนวันละหลายครั้ง และไม่ต้องอดทนให้ลูกค้าลูบคลำไปบนเรือนร่างอีกต่อไป ไม่ต้องทนปวดท้องที่ปั่นป่วนแบบนั้นแล้ว...

ไม่ต้องสนใจใบเร่งรัดหนี้ที่ไม่มีที่สิ้นสุดของสถานพักฟื้นผู้ป่วย ไม่ต้องเห็นแม่ที่เลี้ยงดูตนมาอย่างเหนื่อยยากถามด้วยความสงสัยว่าเธอเป็นใครอีกต่อไป

เธอหลับตาลงอย่างสงบ ขดอยู่บนพื้นที่เย็นเยียบ แม้แต่กลิ่นคาวเลือดเธอยังดมแล้วรู้สึกสดชื่น ในที่สุดเธอก็ได้หลับสบายเสียที ไม่ต้องกังวลสิ่งใดและผู้ใดแล้ว

เพราะเธอหลุดพ้นแล้ว หลุดพ้นจากชีวิตอันแสนน่าเบื่อหน่ายนี้จริงๆ

บทที่ 1

เวลานี้เพิ่งล่วงเข้าสู่ฤดูร้อน หลังเที่ยงมีฝนตกลงมาอยู่พักใหญ่ พื้นดินที่ผ่านการชะล้างตลบอบอวลไปด้วยกลิ่นอายสดชื่น

ชายหนุ่มวัยประมาณยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดคนหนึ่งกำลังคาบบุหรี่ไว้ที่ปาก มือไม้สาละวนกับการเอาของที่เพิ่งมาส่งเมื่อบ่ายขึ้นเรียงบนชั้นวางสินค้าที่ไม่ถือว่าใหญ่ บนนั้นเต็มไปด้วยบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ขนมปังกรอบ มันฝรั่งแผ่นทอดกรอบ...ทั้งหมดล้วนเป็นจังก์ฟู้ดที่หนุ่มสาวนิยมใช้เติมพลังงาน

สองมือของเขาอุ้มลังโค้กสองลังเดินมาที่ตู้แช่ แล้วเอากระป๋องเครื่องดื่มยัดเข้าไป ใช้เวลาสิบกว่านาทีในการจัดเรียงสินค้าที่เหลือไว้บนชั้น เขามองดูผักไม่กี่กำในตู้แช่ มันยังสดใหม่อยู่มาก ดังนั้นก่อนที่เหล่าลูกบ้านจะมาแย่งผักไปเตรียมทำอาหารเย็น เขาก็คัดเอาผักสองสามกำยัดใส่ถุง อีกเดี๋ยวจะเอาขึ้นไปเก็บข้างบน

ที่นี่ไม่ใช่ร้านของชำหรือร้านสะดวกซื้อ แต่เป็นห้องธุรการของอาคารคอมมิวนิตี้ที่อยู่อาศัย ห้องขนาดยี่สิบห้าตารางเมตรถูกแบ่งออกเป็นสองฝั่ง ฝั่งหนึ่งคือห้องทำงานธุรการ อีกฝั่งหนึ่งวางตู้แช่เครื่องดื่มและอาหารแช่แข็ง หกตู้ บนชั้นวางสินค้าสองแถวเป็นบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ขนมขบเคี้ยว ขนมปังกรอบ และอาหารแห้งต่างๆ ยังมีสินค้าทั่วไปอย่างของใช้เบ็ดเตล็ดและเครื่องเขียนอีกด้วย

เก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของผู้อยู่อาศัยในคอมมิวนิตี้นี้ล้วนเป็นนักศึกษา

มหาวิทยาลัยในละแวก ของเหล่านี้ก็แค่เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับพวกนักศึกษาเท่านั้น

ที่นี่เรียกว่าคอมมิวนิตี้หนิงอัน ทั้งคอมมิวนิตี้นี้มีอาคารหกชั้นสามอาคารตั้งเรียงกันเป็นรูปตัวยู มีดอกกุหลาบพันปีสองแถวปลูกล้อมรอบทางเดินตรงกลางมีศาลาเล็กหลังหนึ่ง ถ้านับจากซ้ายไปขวาจะแบ่งเป็นอาคารเอ บี และซี ชั้นสองถึงชั้นหกของอาคารเอกับอาคารซีแต่ละชั้นจะมีหกยูนิต แต่ละยูนิตมีสี่ห้อง ชั้นหนึ่งนอกจากโถงบันไดแล้วก็ยังมีอีกสี่ยูนิต แต่ละยูนิตมีสามห้อง อาคารบีอยู่ตรงข้ามประตูใหญ่ทางเข้าคอมมิวนิตี้พอดี ชั้นสองถึงชั้นห้าแต่ละชั้นมีแปดยูนิต แต่ละยูนิตมีสองห้อง ชั้นหกแบ่งเป็นสองยูนิต แต่ไม่ได้ปล่อยให้เช่า ส่วนชั้นหนึ่งของอาคารนอกจากโถงบันไดแล้วฝั่งซ้ายถูกทำเป็นห้องซักผ้าอัตโนมัติและห้องอ่านหนังสือ ฝั่งขวาเป็นห้องธุรการ ห้องประชาสัมพันธ์ ห้องเก็บของก็อยู่ฟากนี้ด้วย

ชายหนุ่มเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบห้องธุรการ ในขณะที่เขากำลังจัดเรียงสินค้าก็มักจะมีนักศึกษาที่กลับมาเร็ว หรือไม่ก็นักศึกษาที่อยู่แต่ในห้องทั้งวันจนหิวตาลายเข้ามาหยิบของอยู่ไม่ขาด

"หวัดดีครับพี่เยี่ย"

ชายผมเผ้ารุงรังคนหนึ่งทักขึ้น เขาเดินหาวลากรองเท้าแตะคีบเข้ามาหยิบบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปสองสามห่อและไข่สองฟองจากตู้แช่ยัดใส่ถุงซื้อของในมือ แล้วหันไปเซ็นชื่อในสมุดบันทึกบนเคาน์เตอร์ พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นสาวสวยยิ้มให้เขา ไม่ใช่ 'พี่เยี่ย' อย่างที่คิด

เจ้าตัวพลันทิ้งปากกาทันที ยกมือขึ้นจัดทรงผมที่ยุ่งเหยิงไปทั้งหัว แล้วทักทายสาวสวยกลับไปว่า "พี่หมิงหลัน"

"กินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปอีกแล้ว เอาผักสดไปบ้างก็ดีนะ" หลี่หมิงหลันเปิดหน้าต่างกระจกยิ้มหวาน เท้าคางพูดอย่างเอื่อยเฉื่อย ก่อนชูนิ้วเรียวขาวจิ้มไปที่หน้าผากของอีกฝ่าย

"อ้า ครับๆ ผม...แค่ยังไม่ได้หยิบ...ผัก รับรองกินผักด้วยแน่นอน" ชายหนุ่มหน้าแดงไปหมด พูดตะกุกตะกักแล้วรีบไปหิ้วผักกำใหญ่ ยัดเข้าไป

ในถุงซื้อของทันที

"มองฉันทำไม ลงชื่อสิ" หลี่หมิงหลันชี้ที่สมุดบันทึกด้วยความขบขัน

"อ้อครับ ไม่...ไม่ลืมหรอก" ชายคนนั้นพุ่งเข้ามาหยิบปากกา เขียนลงไปว่า 'ผักหนึ่งกำ' ทันที

หลี่หมิงหลันเห็นเขาเขียนเสร็จก็ยิ้มหยาดเยิ้มให้ แล้วตะโกนไปทางชายหนุ่มว่า "พี่เยี่ย ฉันมาเข้างานแล้วนะ"

"สมุดบัญชีวางอยู่บนโต๊ะเธอแล้ว" เยี่ยหลัวซึ่งก็คือผู้ดูแลรับผิดชอบห้องธุรการคอมมิวนิตี้หนิงอันมองหลี่หมิงหลันด้วยแววตาตักเตือนเล็กน้อย เธอปิดหน้าต่างลงอย่างรู้งานแล้วหมุนตัวไปนั่งที่ของเธอ

ชายผมเผ้ารุงรังคนนั้นมองเงาร่างสีแดงสดของหลี่หมิงหลันด้วยใบหน้าซื่อๆ จนกระทั่งเยี่ยหลัวกระแอมเบาๆ เขาถึงยิ้มแห้งๆ หิ้วถุงซื้อของออกไป คิดไปคิดมาก็เดินกลับมาอีก หยิบโค้กสองสามขวด เขียนเพิ่มรายการเสร็จแล้วจึงออกไป

"พี่เยี่ย ไปนะครับ"

"อืม" เยี่ยหลัวตอบก่อนส่ายหน้าพลางดับบุหรี่ในปาก ทันใดนั้นหน้าต่างกระจกก็ถูกคนเปิดออกอีกครั้ง ชายหนุ่มอายุยี่สิบต้นๆ คนหนึ่งยื่นหัวออกมาตะโกน

"พี่เยี่ย ผมมาเข้างานแล้วนะ"

"อืม" เยี่ยหลัวพยักหน้า หลังจากจัดการสินค้าพวกนี้เสร็จเขาก็หิ้วถุงผักเปิดประตูเดินเข้าห้องทำงาน

ซื้อของที่นี่ไม่รับเงินสด แต่จะคิดบัญชีรวมกับค่าเช่าห้องตอนสิ้นเดือน สำหรับนักศึกษายากจนบางคนก็ถือว่าสะดวกมาก สำหรับเยี่ยหลัวแล้ว การจัดการแบบนี้คือย่างหนึ่งคือไม่ต้องจ้างคนเฝ้าร้าน ถึงแม้จะมีคนเตือนเขาบ่อยๆ ว่าอย่าไว้ใจนักศึกษาพวกนั้น แต่เขาก็ยิ้มรับเฉยๆ

"พี่เยี่ย มีลูกค้า" ชายหนุ่มที่ตะโกนเข้างานเมื่อครู่ชื่อซ่งหย่วนหยาง เก่งเรื่องคอมพิวเตอร์มาก รับผิดชอบดูแลกล้องวงจรปิดและเครือข่ายทั้งหมดของอาคาร

เยี่ยหลัววางถุงในมือลงก่อนเงยหน้าขึ้นมอง ข้างในสุดของห้องทำงานมีประตูอยู่อีกบานหนึ่ง ตรงนั้นมีชายวัยกลางคนสวมสูทยืนอยู่ด้านนอกประตูอีกฟาก รูปร่างท้วมเล็กน้อย นาฬิกาสีทองบนข้อมือปลาบแสงแวววาว รอยยิ้มบนใบหน้ามองแล้วให้ความรู้สึกอ่อนโยนและซื่อตรง

"สวัสดีครับคุณเยี่ย ผมมีเทียบจดหมายมา" ชายวัยกลางคนหยิบกระดาษสีทองใบหนึ่งยื่นให้ซ่งหย่วนหยางอย่างระมัดระวัง

ซ่งหย่วนหยางรับมาแล้วส่งต่อให้เยี่ยหลัวทันที เยี่ยหลัวรับใส่มือก่อนหยิบไฟแช็กขึ้นมาแล้วจุดเผา

ชายวัยกลางคนกลับไม่ได้โกรธอะไร ใบหน้ายังคงยิ้มแย้ม ยืนรอนิ่งอยู่ที่เดิม

เยี่ยหลัวรอจนกระดาษในมือไหม้หมดแล้ว สะบัดมือจนไม่เหลือแม้แต่เศษเถ้า

"เชิญเข้ามาเถอะ"

"ขอบคุณ" ชายวัยกลางคนเข้าประตูมาด้วยความดีใจ หลี่หมิงหลันรินชาถ้วยหนึ่งให้เขา พาเขามานั่งที่โซฟาด้านข้าง เยี่ยหลัวจุดบุหรี่อีกมวนแล้วนั่งลงตรงข้าม "มีเรื่องอะไร"

"ผมชื่อเฉินเว่ยหาว คุณเยี่ยอาจเคยเห็นข่าวของผมในทีวี ผมเป็นเจ้าของร้านขนมจินหวา" ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงของเฉินเว่ยหาวค่อนข้างเกรงใจ "ผมมีของบางอย่าง อยากจะซ่อนให้พ้นลูกชายสามคนกับลูกสาวสองคนของผม เก็บไว้ให้ลูกชายคนสุดท้อง"

เยี่ยหลัวมองเขาพลางเอียงศีรษะนึกดู เหมือนเคยเห็นคนคนนี้จริงๆ นั่นแหละ อีกฝ่ายออกทีวีรายการสัมภาษณ์เกี่ยวกับอาหารอะไรสักอย่าง ถ้าเจ้าคนที่อาศัยอยู่กับเขาคนนั้นอยู่บ้าน จะต้องเปิดรายการอาหารพรรค์นี้ดูแน่นอน

นึกถึงคนที่อยู่ด้วยกันเยี่ยหลัวก็ใจลอยเล็กน้อย คิดถึงว่าเย็นนี้จะทำกับข้าวอะไรก่อนเอ่ยปากถาม "ของแบบไหน"

"ก็แค่อาคารเดี่ยวหนึ่งหลังกับเงินฝากในธนาคารยี่สิบล้านเท่านั้น ไม่มี

อะไรยุ่งยาก" เฉินเว่ยหาวหยิบชาที่หลี่หมิงหลันรินให้มาดื่มอึกหนึ่ง "ผมรู้กฎของคุณ ต้องเล่าเหตุผลที่มาให้ชัดเจน คุณน่าจะรู้ว่าบริษัทของผมเป็นธุรกิจของตระกูล สามรุ่นก่อนเริ่มต้นกิจการจากร้านทำขนมเซาปิ่ง* ขนาดสามตารางเมตร ลูกๆ ทำงานในบริษัททุกคน ผมทำให้ร้านเล็กๆ ของพ่อกลายเป็นร้านใหญ่มากับมือ อีกทั้งยังเปิดสาขาย่อยแปดสาขา พอบริษัทใหญ่ขึ้น ลูกๆ ก็เริ่มแย่งชิงกัน ตอนผมยังอยู่ ลูกๆ จะเอะอะโวยวายอย่างไรก็ไม่มาถึงต่อหน้าผม แต่เวลาผมออกทำงานนอกสถานที่เมื่อไหร่ ลูกๆ เป็นต้องต่อสู้รบรากันภายในบ้าน ปีก่อนป่วยไปพักหนึ่ง บริษัทเกือบจะถูกพวกเขาทำพัง"

เฉินเว่ยหาวถอนหายใจ "ยังไงเงินทองก็เป็นของนอกกาย ตายก็เอาไปไม่ได้ ผมไม่หวงหรอก แต่ผมมีลูกชายสุดท้องคนหนึ่ง เกิดกับภรรยาคนหลังของผม ปีนี้เพิ่งอายุเก้าขวบ พี่ๆ ของเขาไม่คำนึงถึงว่าจะอย่างไรก็มีพ่อคนเดียวกัน คิดแต่จะไล่เขาออกไปตลอด"

เยี่ยหลัวจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยเห็นภรรยาเฉินเว่ยหาวในข่าว เธอเสียชีวิตไปเมื่อสิบกว่าปีก่อน พวกนักศึกษาที่ชอบเรื่องซุบซิบมักวางนิตยสารก๊อสซิปรายสัปดาห์ทิ้งไว้บนเคาน์เตอร์ประจำ ชายหนุ่มก็ได้อาศัยอ่านเรื่องราวรอบๆ ตัวจากมัน แต่เหตุผลที่เยี่ยหลัวจำชื่อนี้ได้เพราะช่วงก่อนหน้านี้มีบทสัมภาษณ์ออกมาต่อเนื่องถึงภรรยาแต่งของเขาที่เสียชีวิตไป ส่วนภรรยาใหม่เขาเพิ่งแต่งกันเมื่อสองปีก่อนเท่านั้น เดิมทีภรรยาคนนี้เป็นคนดูแลบ้านของพวกเขา หลายปีถึงได้แต่งงานกัน แต่ด้วยความที่บรรดาลูกๆ ต่อต้านอย่างหนัก ภรรยาคนหลังนี้จึงเซ็นสัญญาว่าจะไม่เอาทรัพย์สมบัติอะไรเลย ลูกๆ ของเขาจึงไม่ขัดขวางอีก

ต่อมาพอรู้ว่าพวกเขามีลูกชายอายุเจ็ดขวบด้วยกันแล้วก็ร่วมมือกันหาเรื่อง ทำเอาเฉินเว่ยหาวโมโหจนเส้นเลือดในสมองแทบแตก ได้ยินว่าตอนหลังภรรยาคนนั้นแสดงออกชัดว่าต่อไปในอนาคตลูกคนนี้ก็จะไม่ขอแบ่งทรัพย์สินครอบครัวใดๆ เป็นอันขาดเหมือนกันกับเธอ เฉินเว่ยหาวผู้ซึ่งยืนหยัดภายใต้ความกดดันอย่างหนักถึงสามารถปกป้องภรรยากับลูกชายคนนี้ได้

---

* ขนมแป้งอบหรือแป้งทอด บ้างมีลักษณะคล้ายขนมเปี๊ยะ บ้างคล้ายพิซซ่า โดยมากจะโรยด้วยงา แต่สมัยก่อนจะสอดไส้หรือทาหน้าหลากหลายชนิด เช่น เนื้อแพะ ต้นหอม

ความอยากรู้อยากเห็นของคนเราไม่มีที่สิ้นสุด เรื่องที่ต่อให้ไม่มีคุณค่าอะไรก็ยังถูกขุดออกมาตีแผ่ เขียนบรรยายอย่างละเอียดซะหลายหน้า

"ผมก็ไม่ได้คาดหวังว่าพวกเขาจะแบ่งอะไรให้น้องชายคนเล็ก แต่คิดไม่ถึงด้วยซ้ำว่าจะไล่พวกเขาแม่ลูกออกไปจากบ้าน ภรรยาผมเคยเป็นพี่เลี้ยงพวกเขา เลี้ยงพวกเขาแต่ละคนมาจนโต เด็กพวกนี้ทำไมถึงแล้งน้ำใจไร้คุณธรรมขนาดนี้นะ ผมไม่เข้าใจเลยจริงๆ" เฉินเว่ยหาวเล่าด้วยความปวดใจ

เยี่ยหลัวคิดในใจ คนแล้งน้ำใจไร้คุณธรรมไม่ว่าที่ไหนก็มีทั้งนั้น

"คุณจะให้ผมช่วยเอาของให้ลูกชายคนเล็กของคุณยังไง" เยี่ยหลัวพ่นควันบุหรี่ออกจากปอด ท่ามกลางควันสีเทา ใบหน้าของเฉินเว่ยหาวเลือนรางไม่ชัดเจน

"ผมมีกุญแจตู้นิรภัยที่ธนาคารดอกหนึ่ง ติดอยู่ใต้ลิ้นชักตรงกลางของโต๊ะเครื่องแป้งในห้องแม่บ้านห้องสุดท้ายบนชั้นสองของคฤหาสน์บนเขาของผม" เฉินเว่ยหาวทำท่าถอนหายใจ "คฤหาสน์หลังนั้นลูกๆ ทะเลาะกันแทบตายไม่มีใครยอมใคร สุดท้ายคุยกันว่าจะขายแล้วแบ่งเงินกัน ตอนนี้กำลังอยู่ในระหว่างรอขาย ผมคิดว่าด้วยความสามารถของคุณ การไปเอากุญแจดอกเดียวนั้นคงไม่ยาก"

เฉินเว่ยหาวยืมกระดาษกับปากกาจากหลี่หมิงหลันแล้วเขียนหมายเลขตู้นิรภัยธนาคาร

"ของเหล่านี้ล้วนอยู่ในชื่อของพนักงานเก่าคนหนึ่งของผม เขาเสียชีวิตไปเมื่อปีที่แล้ว ไม่มีญาติ ผมเป็นคนจัดการงานศพให้เขา ตอนเขายังมีชีวิตผมเชิญเขาไปสำนักงานทนายความด้วยกันเพื่อเขียนพินัยกรรมนี้ให้เรียบร้อย มีเอกสารนี่กับรอให้ภรรยาผมพาลูกชายมายืนยันตัวตน เท่านี้ก็สามารถรับมรดกอย่างเป็นทางการได้

ทีแรกผมก็ไม่คิดว่าเรื่องราวจะยุ่งยากขนาดนี้ ตอนผมยังมีชีวิตผมกังวลมากเกินไป ตอนตายก็กะทันหันเกินไป ไม่ทันได้สั่งเสียภรรยา คนที่จัดการบัญชีรายรับรายจ่ายที่บ้านก็เป็นลูกสาวคนโต ทรัพย์สินในชื่อของผมมีเท่าไหร่ เธอรู้ชัดเจนหมด"

เฉินเว่ยหาวผลักกระดาษโน้ตแผ่นนั้นมาตรงหน้าเยี่ยหลัวด้วยสีหน้าอับจนหนทาง

"ดังนั้นผมจึงต้องขอให้คุณช่วย นำกุญแจดอกนั้นมาเปิดเอาเอกสารในตู้นิรภัยธนาคารมอบให้ภรรยาผม นอกจากเอกสารแล้วในตู้นิรภัยยังมีทองคำห้าแท่ง แต่ละแท่งหนักหนึ่งกิโลกรัม และนั่นเป็นค่าตอบแทนของคุณ"

เยี่ยหลัวดับบุหรี่ หยิบกระดาษโน้ตแผ่นนั้นมาดู ฟังดูเหมือนไม่ใช่เรื่องยุ่งยากอะไร ค่าตอบแทนก็ไม่เลว เขาวางกระดาษโน้ตลงแล้วมองเฉินเว่ยหาวอย่างละเอียด สีหน้าอ่อนโยนกับท่าทีจริงใจ ร้านขนมจินหวาก็เป็นร้านเก่าแก่ร้อยปี ชื่อเสียงโด่งดัง อย่างน้อยก็ประกอบกิจการอย่างซื่อตรง เจ้าหน้าที่หน่วยงานที่ตรวจสอบเรื่องความปลอดภัยอาหารก็ทำอะไรร้านพวกเขาไม่ได้ นอกจากข่าวแย่งชิงสมบัติของลูกๆ แล้ว ก็ไม่เคยมีปัญหาอะไร อย่างน้อยดูจากที่เขายังสามารถออกมาหาตนเพื่อไหว้วานเรื่องได้ แสดงว่ายามมีชีวิตอยู่นั้นไม่เคยทำเรื่องต่ำช้าเลวทราม

"คุณยังมีเวลาอีกเท่าไหร่" เยี่ยหลัวถามด้วยสีหน้าไม่แสดงอารมณ์

"คนข้างบนบอกว่ายังมีเวลาอีกหกเดือน" เฉินเว่ยหาวยิ้มอย่างอ่อนโยน สีหน้าเศร้าสร้อยเล็กน้อย "ก็ปล่อยวางภรรยากับลูกไม่ได้นี่แหละ เธอเป็นผู้หญิงที่เข้มแข็งและถือทิฐิมาก แต่งงานกับผมไม่ได้อะไรสักอย่าง ซ้ำยังถูกลูกๆ ของผมรังแก เธอได้แต่เปลี่ยนจากแม่บ้านมาเป็นแม่บ้านที่ไม่ได้รับเงินเดือน... ผมเองที่ผิดต่อเธอ และยังไม่สามารถใช้เวลาอยู่เป็นเพื่อนเธอได้นานกว่านี้ ทำได้เพียงทิ้งของเล็กน้อยนี้ไว้ให้เธอ

รบกวนคุณบอกเธอว่าผมขอโทษ ให้เธอพาลูกไปหาคนที่ดีต่อเธอ ส่วนเจ้าเด็กแล้งน้ำใจพวกนั้นเธอก็ไม่ต้องไปใส่ใจพวกเขาอีก หวังว่าคุณจะกรุณาช่วยผมด้วย" เฉินเว่ยหาวก้มหน้าขอร้องเยี่ยหลัวอย่างจริงจัง

เยี่ยหลัวหยิบกระดาษโน้ตขึ้นมามองดูอีกครั้ง ขณะที่กำลังจะอ้าปากพูดอะไร นอกหน้าต่างพลันมีคนเคาะรัวปังๆ หลายครั้ง

เยี่ยหลัวหันไปมอง หญิงสาววัยรุ่นคนหนึ่งผลักหน้าต่างกระจกเปิดเอง แล้วพูดขึ้นด้วยสีหน้าตื่นเต้นว่า "พี่เยี่ย! สามีเก่าคนนั้นของห้องสามศูนย์สี่

มาอีกแล้ว!"

เยี่ยหลัววางกระดาษโน้ตแล้วยืนขึ้นพูดกับเฉินเว่ยหาว "เรื่องนี้ผมรับไว้ คุณวางใจกลับไปได้ เสร็จเรื่องผมจะให้ภรรยาคุณแจ้งคุณ"

"ขอบคุณ ขอบคุณครับ" เฉินเว่ยหาวก้มหน้าขอบคุณแล้วขอบคุณอีก เยี่ยหลัวโบกมือ พยักพเยิดหน้าสื่อนัยให้หลี่หมิงหลันส่งแขก แล้วตนก็เดินออกจากห้องทำงานอย่างรวดเร็ว

หญิงสาวตามหลังเขาไปด้วยความกระวนกระวาย ทั้งยังมองไปที่ห้องทำงานด้วยความอยากรู้อยากเห็น แต่ในห้องทำงานว่างเปล่าไม่มีใครสักคน "พี่เยี่ย พี่พูดกับใครอยู่เหรอ"

"แค่พูดกับตัวเองน่ะ"

เยี่ยหลัวพูดไปพลางวิ่งขึ้นชั้นสามอย่างรวดเร็ว คิดในใจว่าคนเป็นนี่วุ่นวายจริงๆ

เพิ่งขึ้นมาถึงชั้นสาม เยี่ยหลัวก็ได้กลิ่นเหล้าเตะจมูก ได้ยินเสียงร้องไห้ของเด็กและเสียงคำรามของผู้ชาย

"ถ้าไม่ใช่เพราะเธอ! ฉันจะตกอยู่ในสภาพอย่างวันนี้ได้ยังไง!"

ห้องสามศูนย์สี่ อาคารเอ มีแม่ลูกคู่หนึ่งอาศัยอยู่ ย้ายมาอยู่ที่นี่ได้ครึ่งปีแล้ว คุณแม่ยังสาว เพิ่งจะอายุยี่สิบหกปี ลูกปีนี้อายุห้าขวบ สนิทสนมกับนักศึกษาหญิงทั้งชั้นเป็นอย่างดี ไม่รู้ว่าสองเดือนก่อนสามีเก่าของเธอไปรู้มาจากไหนว่าเธออาศัยอยู่ที่นี่ เดือนแรกเขาจะมาที่นี่ทุกสองสามวัน ไม่เมาเหล้ามาทะเลาะโวยวายก็มาอ้อนวอนขอร้องให้เธอกับลูกกลับบ้าน แต่ก็มักจะจบลงด้วยเสียงตะโกนด้วยความโมโห ถูกเยี่ยหลัวไล่กลับไปหลายครั้ง ทั้งยังติดประกาศให้นักศึกษาระวังเวลารูดการ์ดเข้าประตูว่าจะมีคนนอกตามเข้ามาหรือไม่ เหล่านักศึกษาก็ตื่นตัวตามคำเตือน สามีเก่าคนนั้นพอเข้าประตูไม่ได้ก็มาน้อยลง แต่วันนี้ไม่รู้ว่าหลบเข้ามาได้อย่างไรอีก

เยี่ยหลัวไม่เกรงใจ ฉุดแขนชายคนนั้นไปด้านข้าง แล้วหันหน้าไปพูดกับนักศึกษาสาวว่า "พาถังถังไปที่ห้องของเธอ"

คุณแม่ยังสาวเห็นเยี่ยหลัวมาก็โล่งอก ยิ่งได้ยินเขาพูดเช่นนี้ก็รีบดึงลูกที่

กอดขาเธอแน่นออกมาส่งให้เพื่อนบ้าน "เด็กดี ไปเล่นกับพี่อีเหมยก่อนนะ เดี๋ยวแม่ไปรับ"

เฉินอีเหมยคว้าเด็กที่ร้องไห้ไม่หยุดมาอุ้ม แล้วถลาเข้าไปในห้องตัวเอง เสียงปังดังขึ้น หญิงสาวปิดประตูใส่กลอนราวกับฝึกทำมาอย่างคุ้นเคยเป็นร้อยครั้ง

ชายคนนั้นเมามาก ผ่านไปนานสองนานกว่าจะรู้ว่าลูกถูกอุ้มไปแล้ว จึงสะบัดแขนดิ้น เยี่ยหลัวชี้เกียจจะเปลืองแรงกับเขา จึงปล่อยมือแล้วพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ตำรวจที่มาคราวก่อนบอกแล้ว ถ้านายเข้าโรงพักอีกครั้งจะมีบันทึก นายจำได้มั้ย"

"แก! แกนี่มัน...!" ชายคนนั้นล้มนั่งไปบนพื้น ยื่นนิ้วชี้เยี่ยหลัว แล้วหันหน้าไปตะคอกภรรยา "พูดสิ! เธอมีอะไรกับหมอนี่มานานแล้วใช่มั้ย!"

บอกตามตรงว่าเยี่ยหลัวก็รู้สึกเห็นใจชายคนนี้อยู่เหมือนกัน

คุณแม่ยังสาวห้องสามศูนย์สี่ชื่อหวงหมิ่นเจิน เป็นผู้หญิงที่ขยันขันแข็ง ส่วนชายหนุ่มคนนี้ชื่อถังปิ่งเหวิน เดิมทีเป็นผู้ชายที่มีความทะเยอทะยานและรับผิดชอบ วาสนาระหว่างพวกเขาสามีภรรยาลึกซึ้งจนเยี่ยหลัวเห็นปุ๊บก็มองออกว่าไม่ใช่จะตัดขาดกันง่ายๆ

แต่น่าเสียดายที่ธรรมชาติของมนุษย์ไม่อาจฝืน โดยเฉพาะเมื่อมีสิ่งเร้ามาจากภายนอก

สายตาของเยี่ยหลัวเบนไปทางผีสาวหน้าดำตนหนึ่งด้านหลังหวงหมิ่นเจิน แสยะยิ้มเยาะปากฉีกจนถึงหู ครู่หนึ่งก็ลอยไปทางด้านหลังของถังปิ่งเหวิน ก้มลงกระซิบคำพูดเบาๆ ที่ข้างหูเขา

ถังปิ่งเหวินเรอออกมาทีหนึ่งแล้วชี้ด่าหวงหมิ่นเจินอย่างหนักอีกครั้ง "ถ้าไม่แต่งงานกับเธอ ฉันคงไม่ต้องเสียงาน เสียบ้านไปแบบนี้ เหมือนอย่างที่แม่พูดไม่มีผิด เธอมันตัวซวย! คืนลูกมาให้ฉัน! เธอจะทำร้ายกระทั่งลูกเราเรอะ!? ลูกเราล่ะ! ถังถังของฉันล่ะ!?"

จู่ๆ ถังปิ่งเหวินก็นึกถึงลูกขึ้นมา เขาพยายามเอามือยันผนังเพื่อยืนขึ้น แต่ลองอยู่สองสามทีก็ล้มลงไปกับพื้น "เป็นเพราะเธอ...ทั้งหมดเป็นเพราะเธอ

ถ้าฉันไม่เจอเธอก็คงจะดี..."

ถังปิ่งเหวินพูดไปก็ร้องไห้ไป ส่วนหวงหมิ่นเจินก็เบ้าตาแดง ไม่พูดอธิบายอะไรแม้แต่ประโยคเดียว เพราะเธอเคยพูดหลายร้อยหลายพันครั้งแล้ว แต่ชายคนนี้ก็ไม่เคยเชื่อ เธอไม่คิดว่าพูดออกไปตอนนี้จะมีประโยชน์อะไร ถึงอย่างไรตอนที่ชายคนนี้สร่างเมาก็คงจำไม่ได้ว่าตัวเองพูดอะไรเอาไว้

เยี่ยหลัวมองผีสาวหน้าดำตนนั้นลอยไปลอยมาระหว่างหวงหมิ่นเจินกับถังปิ่งเหวิน เมื่อเธอไปพูดอยู่ที่ข้างหูถังปิ่งเหวิน เขาก็ด่าทอออกมา

"คงพอใจแล้วสินะ" เยี่ยหลัวมองผีสาวหน้าดำตนนั้นด้วยสายตาเย็นชาพลางจุดบุหรี่มวนหนึ่ง

หวงหมิ่นเจินยกมือขึ้นเช็ดน้ำตา เข้าใจว่าเยี่ยหลัวกำลังพูดกับถังปิ่งเหวิน ส่วนผีสาวขอเพียงเห็นถังปิ่งเหวินด่าหวงหมิ่นเจินเธอก็จะหัวเราะออกมา แต่เหมือนว่าเธอยังสนุกไม่พอจึงหันกลับลอยไปด้านหลังถังปิ่งเหวินอีก ตอนที่ก้มหน้ากำลังจะพูดอะไร จู่ๆ เธอก็ถอยหลังออกไปสองสามก้าว

ชายวัยรุ่นคนหนึ่งเดินขึ้นมาจากบันไดพลางพลิกดูจดหมายหลายฉบับในมือ เขาเงยหน้าแล้วเห็นเยี่ยหลัวยืนอยู่ตรงนั้น ก่อนจะยิ้มให้แล้วเอาจดหมายในมือทั้งหมดยัดใส่มือเยี่ยหลัว "นายไม่เปิดกล่องจดหมายมากี่วันแล้วเนี่ย"

ปากของเยี่ยหลัวคาบบุหรี่อยู่ เขารับจดหมายปึกหนึ่งที่เพื่อนร่วมห้องยัดใส่มืออย่างจนใจ ชายวัยรุ่นหันหน้าไปยิ้มให้หวงหมิ่นเจิน "พี่หมิ่น พักผ่อนเร็วหน่อยก็ดีนะครับ ดึกแล้ว"

หวงหมิ่นเจินเห็นเขา สีหน้าสับสนเล็กน้อย เธอมองไปทางถังปิ่งเหวินเหมือนอดสงสารไม่ได้ แต่ก็ไม่พูดอะไร เพียงเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเบาว่า "ถังถังอยู่ที่ห้องของเสี่ยวเหมย..."

ไม่รู้ว่าเฉินอีเหมยแอบฟังอยู่นานเท่าไหร่แล้ว เธอเปิดประตูยื่นหัวตะโกนมายังหวงหมิ่นเจิน "พี่หมิ่น ฉันกำลังสอนถังถังท่องบทกลอน พี่ก็เข้ามาด้วยเถอะ"

"อ้อ งั้น...รบกวนเธอหน่อยนะ" หวงหมิ่นเจินมองไปยังเยี่ยหลัว แล้วพยักหน้าให้กับชายวัยรุ่น จากนั้นก็รีบเดินเข้าไปในห้องสามศูนย์สองทันที

เมื่อประตูห้องสามศูนย์สองปิดลง รอยยิ้มบนใบหน้าของชายวัยรุ่นคนนั้นยังคงร่าเริงอบอุ่นเช่นเดิม แต่มือกลับขยับในลักษณะตรงกันข้าม เขายื่นมือคว้าคอเสื้อของถังปิ่งเหวิน ลากอีกฝ่ายโยนไปที่ผนังตรงบันได

ถังปิ่งเหวินร้องระงมไม่หยุด ชายวัยรุ่นล็อกข้อมือถังปิ่งเหวิน ยกแขนเขาอุดปากตัวเขาเอง ขณะเดียวกันก็ต่อยเข้าที่ท้องเขาอย่างแรง

ก่อนที่ถังปิ่งเหวินจะทันรู้สึกเจ็บ ในท้องเขารู้สึกปั่นป่วนไปหมด แต่แขนของเขายังคงถูกกดให้อุดอยู่ที่ปากของตัวเอง

"แกกล้าอ้วกออกมาดูสิ" ชายวัยรุ่นพูดเสียงเบา ใบหน้ายังคงพกรอยยิ้ม แต่พลังในแววตานั้นอีกฝ่ายได้สัมผัสแล้วเมื่อคราวก่อน หัวสมองที่ยังเบลอพลันได้สติกลับมาทันที

"จำได้มั้ยคราวก่อนฉันบอกว่าถ้าแกมาอีกจะเป็นยังไง" ชายวัยรุ่นยิ้มกดแขนเขาแรงขึ้นอีก

ถังปิ่งเหวินแทบจะร้องไห้ ตกใจจนเหงื่อไหลโชก ซ้ำยังไม่อาจพูดอะไรออกมาได้ ได้แต่ใช้สายตาวิงวอน

"เอาจริงๆ นะ เมื่อไหร่นายจะคิดตกเสียที ดื้อรั้นแบบนี้ไปทำไม ไม่ว่าจะบ้าน งาน เมีย ลูก นายก็มีใหม่ได้นี่ แต่ถ้าไม่มีชีวิตนายคิดว่าจะเป็นยังไง" ชายวัยรุ่นกดแขนถังปิ่นเหวินด้วยมือเดียว เอ่ยออกมารวดเดียว "นายอาจจะคิดว่าตัวเองไม่เหลืออะไรแล้วจะมีชีวิตอยู่ไปทำไม แต่นายรู้มั้ยว่าอะไรที่น่ากลัวยิ่งกว่าการไม่มีชีวิต"

ชายวัยรุ่นเห็นเขาน้ำตาไหลท่วมหน้าก็เอ่ยต่อด้วยรอยยิ้ม "ต่อให้นายตายไปก็หนีฉันไม่พ้นหรอก"

"เมิ่งอวี่" เยี่ยหลัวเรียกเขาในจังหวะเหมาะพอดี พูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "กลับเข้าบ้านไปก่อน ออฟฟิศยังไม่ได้ล็อก ฉันจะลงไปล็อกประตูแล้วเดี๋ยวขึ้นมา"

ชายวัยรุ่นหรือก็คือเมิ่งอวี่มองเขาทีหนึ่ง จากนั้นคลายมือออกอย่างไม่คัดค้านอะไร ถังปิ่งเหวินตัวอ่อนยวบล้มกองไปบนพื้นทันที เมิ่งอวี่ไม่แม้แต่จะหันไปดู

"อื้ม ฉันหิวแล้ว"

"ฉันลงไปเอาผัก เดี๋ยวมา" เยี่ยหลัวเอาจดหมายในมือเมื่อกี้ยัดกลับใส่มือเขา เดินไปดึงถังปิ่งเหวินขึ้น แล้วลากลงชั้นล่าง

ตอนที่เมิ่งอวี่รับจดหมายมาก็ดึงบุหรี่ที่เยี่ยหลัวคาบอยู่ที่ปากออกมาด้วย จากนั้นพิงผนังมองจดหมายสองสามฉบับในมือ รอจนเยี่ยหลัวเดินไปลับสายตาแล้วเขาถึงหันกลับไปมองทิศทางหนึ่งในความมืด สูดควันบุหรี่เข้าปอดแล้วพ่นออกมา เอ่ยพูดขึ้นด้วยเสียงเย็นชา "อย่าคิดว่าฉันจัดการเธอไม่ได้ ที่นี่เป็นเขตของฉัน ถ้าฉันเจอเธออีกครั้ง ต่อไปเธอก็อย่าได้คิดข้ามสะพานอีกเลย"

เมิ่งอวี่ไม่สนว่ามีใครได้ยินหรือเปล่า พูดจบก็หมุนตัวเดินขึ้นบันไดต่อไป พอเขาไปแล้ว ด้านหลังไม่ไกลก็ปรากฏเงาดำเงาหนึ่ง สั่นไหวสองสามทีอยู่หน้าห้องสามศูนย์สอง และสุดท้ายก็หายไปจากตรงนั้นอย่างไม่ใคร่สมัครใจนัก

เมิ่งอวี่เลี้ยวโค้งจากอาคารเอไปอาคารบี ค่อยๆ เดินขึ้นบันไดไป ชั้นหกมีสองยูนิต รูปแบบเหมือนกันคือข้างในมีสองห้อง ยูนิตหนึ่งไม่มีคนพักอาศัย ส่วนอีกยูนิตเป็นห้องของเยี่ยหลัวกับเมิ่งอวี่

เมิ่งอวี่พลิกดูใบปลิวโฆษณาและใบแจ้งหนี้กองหนึ่งในมือ สุดท้ายก็จดจ้องอยู่ที่ถุงกระดาษสีน้ำตาลใบหนึ่ง เดิมทีเขาคิดว่าเป็นพัสดุไปรษณีย์ แต่ดูอย่างละเอียดถึงพบว่านั่นเป็นแค่จดหมายเก่าๆ ด้านบนเขียนชื่อที่อยู่ที่ไม่ใช่ที่นี่ ตราไปรษณีย์ก็ไม่ใช่ของปีนี้ คงแค่มีคนเอาของบรรจุลงซองกระดาษน้ำตาลเก่าๆ แล้วมายัดไว้ในกล่องจดหมายของพวกเขา

เมิ่งอวี่เขย่าซองกระดาษดู รู้สึกเหมือนเป็นของประเภทเอกสารหรือไม่ก็รายงาน ขนาดเท่ากระดาษเอสี่ เขาไม่แน่ใจว่าจะแกะดีไหม เพราะมันชัดเจนว่าไม่ได้ส่งมาหาเขา แต่ส่งหาเยี่ยหลัว

เขาอยู่ที่นี่มาเกือบสองปี ไม่ต้องพูดถึงว่าเขาไม่เคยเปลี่ยนที่อยู่ หรือถึงจะเปลี่ยนก็ไม่เคยได้รับจดหมายอะไร

ในขณะที่เขายังคงวิเคราะห์จดหมายฉบับนี้อยู่ เยี่ยหลัวก็ถือถุงใบหนึ่ง

เดินขึ้นมา "ทำไมไม่เข้าบ้าน"

"รอนายไง" เมิ่งอวี่พูดด้วยรอยยิ้ม

เยี่ยหลัวรู้สึกว่าเมิ่งอวี่มักยิ้มเหมือนคนไม่เคยมีเรื่องทุกข์กังวล ดวงตาสองข้างสุกใสสกาว แต่ถึงคราวโกรธขึ้นมาเมื่อไหร่ ตาคู่นั้นก็จะมืดทะมึนดำลึกจนมองไม่เห็นก้น เขาเคยเห็นท่าทางที่เมิ่งอวี่ลากถังปิ่งเหวินไปซ้อมในซอยด้านหลัง ตอนนั้นยังคิดอยู่เลยว่าเจ้าหนุ่มคนนี้ดูไม่เหมือนคนต่อยตีเก่ง

เยี่ยหลัวไม่พูดอะไรต่อ หยิบกุญแจออกมาไขประตู พอเข้าประตูไปก็เห็นกุญแจชุดหนึ่งถูกทิ้งไว้ในตู้รองเท้า เมิ่งอวี่ลืมพกกุญแจติดตัวอีกแล้ว

บางครั้งเยี่ยหลัวก็คิดว่าเมิ่งอวี่จงใจไม่เอากุญแจไป ทั้งๆ ที่อยู่ที่นี่มาสองปีแล้ว แต่กลับทำเหมือนไม่ได้ย้ายเข้ามาอยู่จริงๆ ในห้องเขามีแค่กระเป๋าเป้ใบเดียว เสื้อผ้าก็มีเปลี่ยนซักไม่กี่ตัว ทำราวกับว่าจะถือเป้จากไปเมื่อไหร่ก็ได้

แต่นั่นไม่ใช่ธุระกงการอะไรของเยี่ยหลัว เขามีหน้าที่เลี้ยงดูคนคนนี้ แต่ไม่มีอำนาจไปยุ่งเรื่องของอีกฝ่าย ถึงแม้จะเตือนตัวเองแบบนี้เป็นประจำ แต่คนอยู่ในห้องเขาทั้งคน ก็ต้องมีบางอย่างมองข้ามไม่ไหวอยู่ดี

"นายไล่มันไปแล้วเหรอ" ตอนที่เยี่ยหลัวขึ้นมา ไม่เห็นผีสาวหน้าดำ ตนนั้นอยู่ที่ชั้นสามก็รู้ว่าน่าจะเป็นฝีมือของเมิ่งอวี่

"อืมใช่ เห็นแล้วรำคาญ" เมิ่งอวี่ตอบอย่างไม่อินังขังขอบ แยกใบแจ้งหนี้กับใบโฆษณาออกจากกัน ลังเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็โยนซองกระดาษน้ำตาลประหลาดซองนั้นไปบนโต๊ะ "ของนี่น่าจะส่งมาให้นายนะ"

"นั่นเป็นเจ้ากรรมนายเวร ตอนนี้นายไล่เธอไป รอเธอกลับมาคราวหน้าจะยิ่งยุ่งไปกันใหญ่" เยี่ยหลัวถือซองกระดาษน้ำตาลซองนั้นขึ้นมา มองอักษรบนหน้าซองแล้วขมวดคิ้ว

"เห็นไอ้หมอนั่นวนเวียนอยู่ในคอมมิวนิตี้บ่อยๆ นายไม่รำคาญแต่ฉันรำคาญ" เมิ่งอวี่ดับบุหรี่ มองดูสีหน้าของเยี่ยหลัวแล้วอ้าปากพูด "ถ้านายไม่ทำกับข้าว ฉันจะต้มบะหมี่แล้วนะ"

"ทำเดี๋ยวนี้แหละ รอแป๊บนึงก็เสร็จ" เยี่ยหลัวมองเขาทีหนึ่ง โยนซองกระดาษนั้นกลับไปบนโต๊ะ จากนั้นหมุนตัวเข้าไปทำอาหารในครัว

เมิ่งอวี่จ้องดูซองกระดาษอยู่นาน สุดท้ายตัดสินใจไม่แยแสมัน เปิดทีวี เตะรองเท้าแตะทิ้ง นอนคว่ำอ่านนิตยสารก๊อสซิปบนโซฟา

เยี่ยหลัวทำอาหารเร็วมาก เขาผัดกับข้าวสองอย่าง เอาสเต๊กเนื้อกึ่งสำเร็จรูปในตู้เย็นมาจี่บนกระทะก็ขึ้นโต๊ะได้แล้ว เมิ่งอวี่ชอบกินเนื้อ ไม่มีเนื้อขึ้นโต๊ะไม่ได้

เมิ่งอวี่กินข้าวเร็วมากเหมือนกัน กินอย่างกับมื้อหน้าจะไม่มีให้กินอีก กวาดอาหารบนโต๊ะเรียบราวกับพายุหอบ

"กินช้าๆ หน่อย ไม่พอเดี๋ยวฉันทำให้อีก กินแบบนี้กระเพาะจะแย่เอา"

เยี่ยหลัวบ่นไปประโยคหนึ่ง เมิ่งอวี่ค่อยผ่อนความเร็วในการกินลง แต่แป๊บเดียวก็ก้มหน้าก้มตากินอย่างดุเดือดเหมือนเดิม บางทีเยี่ยหลัวก็อดสงสัยไม่ได้ว่าหมอนี่เมื่อก่อนใช้ชีวิตมาอย่างไรกันแน่ ตอนแรกก็คิดว่าไม่ใช่ธุระของเขา เมิ่งอวี่ไม่ค่อยพูดถึงอดีตของตัวเอง นานไปก็ชินจึงไม่ได้ถามอีก อยู่ด้วยกันมาสองปี เขารู้แล้วว่าอีกฝ่ายมีนิสัยอย่างไร หาวิธีจัดการเขาได้เสมอ

เยี่ยหลัวเอาผัดผักที่เมิ่งอวี่ไม่แตะผลักไปตรงหน้าเขา "กินผักหน่อย ถ้าไม่กิน มื้อหน้าไม่มีเนื้อแล้วนะ"

เมิ่งอวี่กลอกตามองบน แต่ก็ยังคีบผักคำหนึ่งยัดเข้าปากไป พูดอู้อี้ฟังไม่ชัด "นี่ลูกพี่ ให้นายเลี้ยงดูฉัน ไม่ได้ให้นายยุ่งวุ่นวายกับฉันนะ"

เยี่ยหลัวไม่สนใจเขา บรรจงทานอาหารไปอย่างช้าๆ "ในบ้านฉันก็มีกฎของฉัน ถ้านายไม่อยากให้ใครยุ่ง ทำไมตอนนั้นไม่เรียกรับเงินจากฉันไปก้อนนึงให้มันจบๆ"

เมิ่งอวี่โอดเหมือนร้องทุกข์ "ก็มันคิดไม่ถึงนี่...ใครจะรู้ว่านายมีเงินจริงๆ"

เยี่ยหลัวรู้สึกขำในใจ เขาไม่เชื่อว่าตอนที่เมิ่งอวี่เสนอเงื่อนไขนั่นจะมาคิดว่าเขามีหรือไม่มีเงิน เพราะถ้าเด็กคนนี้อยากตีสนิทคนรวยจริงๆ ก็เป็นเรื่องง่ายมาก ที่มาหาเขาเพราะอยากให้มีคนดูแลมากกว่า

เยี่ยหลัวไม่ได้ตอบอะไรกลับไป เมิ่งอวี่ก็ไม่ได้ร้องทุกข์ต่อ ทานอาหารอิ่มแล้วก็เก็บจานชามตะเกียบไปล้างอย่างอัตโนมัติ เดินกลับมาที่ห้องรับแขก เห็นเยี่ยหลัวกำลังมองดูซองกระดาษน้ำตาลซองนั้นก็ขมวดคิ้วแล้วถาม

"ใครส่งมาให้นาย"

เยี่ยหลัวยักไหล่ หันไปมอง "นายรู้ได้ยังไงว่านี่ส่งมาให้ฉัน"

เมิ่งอวี่ก็ยักไหล่เลียนแบบเขา "ยังไงก็ไม่ได้ส่งมาให้ฉันแน่"

สองปีมานี้เยี่ยหลัวเรียนรู้หลักการที่จะไม่อยากรู้อยากเห็นมากเกินไป เขาโยนซองกระดาษกลับไปบนโต๊ะ "เดี๋ยวค่อยเอาไปรีไซเคิล"

"นายไม่แกะดูหน่อยเหรอ" เมิ่งอวี่เดินเข้าไปหยิบเอกสารชุดนั้น เลิกคิ้วขึ้นถามเขา

"นายสอนฉันเองไม่ใช่เหรอว่าอย่าอยากรู้อยากเห็นมากเกินไป" เยี่ยหลัวตอบกลับไปอย่างขำๆ

"จะว่าไปก็ใช่" เมิ่งอวี่เอาเอกสารนั้นโยนเข้าไปในกล่องรีไซเคิล กำลังคิดว่าจะนอนคว่ำไปบนโซฟาอ่านนิตยสารต่อก็ถูกเยี่ยหลัวจับเอาไว้

"เพิ่งกินอิ่มห้ามนอน ท่อน้ำห้องสองศูนย์สองแตก ฉันจะไปดูหน่อย นายไม่มีธุระอะไรก็ไปช่วยฉันเก็บค่าส่วนกลางซะ ถือว่าเดินย่อย"

เยี่ยหลัวยัดใบรายการแผ่นหนึ่งให้เขา เมิ่งอวี่เบะปากไม่พูดอะไร หมุนตัวจะเดินออกประตูแต่ก็ถูกเยี่ยหลัวจับไว้อีก บังคับคลุมเสื้อนอกตัวบางให้เขาแล้วถึงปล่อย

"ทำอย่างกับเป็นแม่" เมิ่งอวี่บ่น พอถูกเยี่ยหลัวจ้องเข้าให้จึงได้แต่กำใบรายการ ดึงเสื้อนอกให้เข้าที่แล้วเดินออกไป

เมิ่งอวี่อ่านใบรายการในมือ ทั้งหมดมีหกคนจากสองยูนิตที่ยังไม่ได้จ่ายค่าส่วนกลาง ในหกคนนั้นมีสี่คนเป็นผู้หญิง เยี่ยหลัวเบื่อมากกับนักศึกษาหญิงที่มีเจตนาแอบแฝงพวกนั้น เหตุผลที่ไม่จ่ายค่าส่วนกลางให้ตรงเวลาก็เห็นชัดๆ ว่าบางคนชอบเยี่ยหลัว และก็มีบางคนคิดว่าเยี่ยหลัวจะชอบตน ยังมีบางคนขอแค้องห่มร้องไห้กับเยี่ยหลัวเขาก็จะให้ผ่อนจ่าย ตอนหลังเมิ่งอวี่ทนดูต่อไปไม่ไหว หลังจากแย่งใบรายการไปช่วยอีกฝ่ายเก็บค่าส่วนกลางครั้งหนึ่ง มันก็กลายเป็นงานของเขาไปเลย

คนที่จ่ายค่าส่วนกลางช้ามีสองคนที่ยากจนจริงๆ เป็นนักศึกษาที่กลางวันเรียนกลางคืนทำงาน แต่สองคนนั้นเยี่ยหลัวขีดฆ่าชื่อในใบรายการ

ออก เท่ากับว่าเขาต้องเรียกเก็บเงินแค่ยูนิตเดียว

เขาเดินมาถึงห้องห้าศูนย์ห้าแล้วกดกริ่ง ผู้หญิงคนหนึ่งมาเปิดประตู เห็นใบหน้าสวยสดนั้นเขาก็นึกขึ้นได้ว่าเธอคนนี้ชื่อหลินหมิงซัน เป็นเพื่อนนักศึกษาของเขาเอง ตอนนั้นเป็นหลินหมิงซันที่จำเขาได้ก่อน อย่างไรเสียเดือนๆ หนึ่งเขาก็ไปเรียนไม่ถึงสิบวัน จำอีกฝ่ายได้สิแปลก

"เมิ่งอวี่เหรอ มีอะไรหรือเปล่า" หลินหมิงซันดูท่าทางดีใจมาก "ช่วงนี้ดูเหมือนนายจะไม่ได้มาเรียนเลย"

"อืม ฉันทำงานน่ะ" เมิ่งอวี่พูดยิ้มๆ "พวกเธอลืมจ่ายค่าส่วนกลาง พี่เยี่ยให้ฉันมาเก็บ"

"อาทิตย์ที่แล้วก็ให้อี๋ฟาง..." หลินหมิงซันพูดไปได้ครึ่งหนึ่งก็มีคนเดินขึ้นบันไดมาพอดี เธออ้าปากเรียก "อี๋ฟาง เธอลืมจ่ายค่าส่วนกลางหรือเปล่า"

หลินหมิงซันกับหลี่อี๋ฟางนิสัยไม่เหมือนกันเลย หลินหมิงซันเป็นนักศึกษาสาวร่าเริง ตั้งใจเรียนหนังสือ เรื่องเล่นก็เล่นจริงจัง รักการทำกิจกรรมและชอบศึกษาค้นคว้าทางวิชาการต่างๆ ในมหาวิทยาลัย ส่วนหลี่อี๋ฟางจะคล้ายกับเมิ่งอวี่ เดือนๆ หนึ่งไปเรียนไม่ถึงครึ่งเดือน แต่งตัวสวยทั้งวัน เชื่อมสัมพันธ์กับคนไปทั่ว ตกเย็นก็ไปเที่ยวผับเที่ยวบาร์ ไม่ตีสองตีสามไม่กลับบ้าน บางทีก็ไม่กลับติดกันหลายวัน ตอนแรกๆ หลินหมิงซันกับรูมเมตอีกสองคนยังรู้สึกเป็นห่วงเธอ ตอนหลังก็ชินกับการที่เธอไม่กลับบ้านทั้งคืนแล้ว

หลี่อี๋ฟางสวมเดรสสายเดี่ยวเข้ารูปตัวสั้น เสียงรองเท้าส้นสูงกระทบพื้นเวลาเดินดังกึกๆ ผมยาวหยักศกยุ่งเล็กน้อย เธอเดินขึ้นมาพร้อมกลิ่นเหล้าผสมกลิ่นบุหรี่คลุ้งไปทั้งตัว จังหวะก้าวยังถือว่ามั่นคง ได้ยินคำถามของหลินหมิงซันเธอก็เงยหน้ามองเมิ่งอวี่ซึ่งยืนตรงประตู แล้วตอบออกไปอย่างไม่สบอารมณ์

"ลืมไป เดี๋ยวพรุ่งนี้ลงไปถอนเงินแล้วค่อยเอาไปให้ละกัน ช้าไปแค่ไม่กี่วันเอง"

"ฉันให้เธอไปตั้งแต่อาทิตย์ก่อน วันนี้ก็วันศุกร์แล้ว เกรงใจพี่เยี่ยแย่"

หลินหมิงซันบ่นอย่างไม่ค่อยพอใจ

"พี่เยี่ยไม่ถือสาเรื่องนี้หรอกน่า" หลี่อี๋ฟางไม่สนใจเมิ่งอวี่ จะเดินผ่านเขาเข้าห้อง แต่เมิ่งอวี่ขมวดคิ้วถอยออกมาก้าวหนึ่งราวกับบนตัวเธอมีบางอย่างน่าขยะแขยง เธอตะลึงงัน จ้องเมิ่งอวี่ตาเขม็งก่อนจะดึงหลินหมิงซันเข้าห้องแล้วปิดประตูดังปัง

เมิ่งอวี่ยังได้ยินเธอจงใจตะโกนเสียงดังจากข้างในว่า "เธอจะเกรงใจเขาขนาดนั้นทำไม ทำเป็นขยัน ก็แค่มาเรียกเก็บเงินบังหน้า"

"เธอว่าเมิ่งอวี่แบบนี้ได้ยังไง ความจริงเราควรจ่ายให้ตรงเวลามั้ยล่ะ!"

"หมอนั่นไม่ใช่คนดีอะไรนักหนา เธอคงไม่ได้ชอบเขาหรอกนะ อย่าโง่ไปหน่อยเลย พี่เยี่ยก็อีกคน ใครจะเลี้ยงดูผู้ชายที่ไม่ใช่เพื่อนไม่ใช่ญาติเอาไว้ในบ้าน เขาเป็นแค่คนที่พี่เยี่ยเลี้ยงไว้เป็นของเล่นนั่นแหละ ก็มีแต่เธอที่รู้สึกว่าเขาดี"

"ฉันขี้เกียจจะพูดกับเธอแล้ว พรุ่งนี้ถ้าเธอไม่ไปจ่ายค่าส่วนกลาง ฉันจะบอกอวี้ถิงกับเหม่ยหลุน!"

"จู้จี้จุกจิก คิดว่าฉันจะอมเงินไม่กี่พันของพวกเธองั้นเหรอ"

เมิ่งอวี่ยืนอยู่หน้าประตู เอียงคอคิดอยู่สองสามวินาทีจึงตัดสินใจว่าถือสาหาความกับคนปากเสียไปก็ไม่มีประโยชน์ นึกถึงกลิ่นเหม็นคาวที่คลุ้งออกมาจากตัวเธอเมื่อครู่ ยังมีลายน้ำที่คุ้นเคยนั้นบนหลังมือเธอ เขาจึงคิดว่าควรไปได้แล้ว

"นายทำอะไรอยู่"

เมิ่งอวี่หันมอง เห็นเยี่ยหลัวเปียกชุ่มไปครึ่งตัว ในมือยังถือประแจกับท่อน้ำหักครึ่ง ก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้

"ไม่มีอะไร แค่รู้สึกว่าถือสาหาความผู้หญิงที่ใกล้ตายไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา"

"ใครใกล้ตาย หลี่อี๋ฟาง?" เยี่ยหลัวเลิกคิ้วขึ้นถามเขา

"ที่แท้นายก็สังเกตออก?" เมิ่งอวี่ดึงเสื้อยืดที่เปียกชุ่มของเขาอย่างขำขัน

"ไม่เชิงว่าสังเกตอะไรออก เพียงแต่รู้สึกว่าเขาเอาแต่เที่ยวแบบนี้ ช้าเร็ว

ต้องเกิดเรื่องแน่" เยี่ยหลัวส่ายหน้า ขึ้นชั้นบนกลับห้องไปถอดเสื้อ ดึงผ้าขนหนูมาเช็ดตัว

เยี่ยหลัวรูปร่างดีมาก สูงหนึ่งร้อยแปดสิบเจ็ด ขายาวอย่างกับนายแบบเป็นไม้แขวนเสื้อที่ได้มาตรฐาน แต่เขามักสวมเสื้อผ้าเรียบง่าย ตัวไหนใส่สบายก็ใส่ตัวนั้น เมิ่งอวี่เคยเห็นชุดสูทเต็มยศในตู้เสื้อผ้าเขาเจ็ดแปดชุด เรียงเป็นแถวอยู่ในถุงคลุมเสื้อกันฝุ่นอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย แต่ไม่เคยเห็นเยี่ยหลัวใส่เลย ไม่รู้ว่าไม่อยากใส่หรือไม่จำเป็นต้องใส่

เมิ่งอวี่นั่งเอนอยู่บนโซฟา เอามือยันคางมองเรือนร่างช่วงบนของเยี่ยหลัวด้วยแววตาชื่นชม

เยี่ยหลัวช้อนตามองเขาอย่างแปลกใจ "นายมองอะไร"

"หลี่อี๋ฟางบอกว่าฉันเป็นของเล่นที่นายเลี้ยงไว้ในบ้าน ฉันเลยกำลังคิดว่าต้องทำหน้าที่ของเล่นสักหน่อยมั้ย" เมิ่งอวี่พูดด้วยรอยยิ้ม

"ฉันว่าถ้าเธอไม่เล่นสนุกจนตัวตายไปเอง ช้าเร็วก็ถูกนายจัดการจนตายแน่" เยี่ยหลัวยิ้มเยาะ แต่ก็ไม่ได้รีบสวมเสื้อ ยังเอาผ้าเช็ดตัวเช็ดผมให้แห้งแล้วนั่งลงข้างเขา ถามติดตลก "เธอถูกอะไรรังควานล่ะ"

"ฉันจะไปรู้เหรอ ได้กลิ่นคาวบางอย่าง แต่ฉันจะสนทำไมว่าเธอถูกอะไรรังควาน ไม่เกี่ยวกับฉันสักหน่อย" เมิ่งอวี่ยังคงจ้องมองเยี่ยหลัว รู้สึกเหมือนถ้าเคลื่อนสายตาออกก่อนจะเป็นฝ่ายแพ้

เยี่ยหลัวยิ้มแล้วน่ามองมาก มีความอ่อนโยนบางอย่างที่ทำให้คนรู้สึกสบาย แต่เขาเป็นคนยิ้มยาก ใช้ชีวิตอย่างสันโดษและสงบเงียบ เมิ่งอวี่เห็นเยี่ยหลัวยิ้มแบบนี้ที่บ้านแค่ครั้งคราวเท่านั้น

ที่บ้าน

เมิ่งอวี่ขบคิดถึงสองคำนี้ในใจ

เยี่ยหลัวเห็นเมิ่งอวี่จ้องตนจนใจลอยจึงแกล้งขยับเข้าใกล้อีกหน่อย เอามือค้ำบนพนักโซฟา "นายเอาจริง?"

"หือ?" เมิ่งอวี่ตอบไปอย่างใจลอย

"ทำหน้าที่ของเล่นไง เมื่อกี้นายพูดแบบนี้ไม่ใช่เหรอ" เยี่ยหลัวยกมือขึ้น

เซยคางเมิ่งอวี่

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)